

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **V. D. P.**, t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, zastoupeného Mgr. Petrem Křížákem, MBA, LL.M., advokátem se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Purkyňova 787/6, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.12.2015, č. j. OAM-184/LE-VL18-VL08-PS-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlavní označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že žalobce je ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) a § 46 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, povinen setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách až do vycestování, maximálně však do 15.3.2016.

Žalobce odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 17/2013-22 ze dne 16.12.2013, z něhož citoval a na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 44 A 76/2015-18 ze dne 18.11.2015 namítal, že není zřejmé, čím by mělo být dáno skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti. Žalobce konstatoval, že žalovaný svůj názor, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, založil na tom, že byl dvakrát vyhoštěn z území České republiky, a to v roce 2012 a 2013 a od 25.9.2014 se nachází nelegálně na území České republiky. Uvedl, že

jiného prohřešku než nelegálního pobývání na území České republiky se podle spisového materiálu nedopustil. V žádném případě se pak nedopustil za celou dobu pobytu na území České republiky jakéhokoliv protiprávního jednání směřujícího proti majetku, zdraví nebo jakýmkoliv jiným zákonem chráněným zájmům. Jeho protiprávní jednání tedy dosahuje spíše nižší intenzity a nelze konstatovat, že by se jednalo o závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

Žalobce dále uvedl, že v otázce vyhodnocení eventuálního zásahu do jeho rodinného života, chráněného článkem 8 Úmluvy, trpí napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Poznamenal, že ačkoli uvedl, že na území České republiky žije s českou přítelkyní, a to již rok, žalovaný této skutečnosti nevěnoval žádnou pozornost a vypořádal se s ní neakceptovatelně strohým způsobem. Žalobce konstatoval, že žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce v jiných řízeních, tj. v řízeních týkajících se jeho správního vyhoštění, respektive v případě jeho zajištění, skutečnosti týkající se jeho rodinného zázemí nezmínil, je jeho výpověď zcela nevěrohodná. Žalobce zdůraznil, že ve skutečnosti se ovšem o své přítelkyni v průběhu řízení o vyhoštění ani zmínit nemohl, protože v takovém řízení vypovídal déle než před jedním rokem, tedy v době, kdy v tomto družském stavu nežil, což je zcela očividné již z popisné části rozhodnutí. Ve své výpovědi před policejním zajištěním se pak o přítelkyni nezmínil pouze z toho důvodu, že na takovou skutečnost nebyl tázán. Uvedl pouze, že na území České republiky nemá rodinné příslušníky. Jeho tvrzení o tom, že na území České republiky nemá sociální a kulturní vazby, je pak třeba vykládat tak, že se dosud zcela nesžil s českým prostředím, nikoliv tak, že by zde nežil družským životem. V žádném případě nelze z toho, že se o své přítelkyni dříve nezmínil, vyvozovat to, že by snad taková osoba vůbec neexistovala a že s touto skutečností není třeba se vypořádat, a to především s ohledem na fakt, že v žádosti o mezinárodní ochranu svoji družkou argumentoval. Okolnosti týkající se jeho rodinného života ovšem samy o sobě nejsou skutečností, s níž by se nedalo alespoň základně vypořádat věcně, byť i eventuálním způsobem, tedy s připuštěním možnosti, že žalovaný o pravdivosti tvrzení žalobce pochybuje.

Žalobce odkázal dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 33/2015-53 ze dne 30.7.2015 s tím, že ačkoli judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje zřejmá vodítka pro posouzení přiměřenosti do zásahu do rodinného života cizince, žalovaný se touto otázkou vůbec nezabýval. V situaci, kdy byl zajištěn bez možnosti dokládat listinné a další důkazy, nebylo ostatně možné předpokládat, že by mohl svá tvrzení zcela nepochybně doložit. Žalovanému v zásadě nebránilo, aby tvrzení žalobce případně konfrontoval s realitou, v každém případě mu pak nic nebránilo v tom, aby se s přípustností zajištění vzhledem k zásahu do jeho rodinného života vypořádal. V daných souvislostech žalobce dále odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 44 A 76/2015-18 ze dne 18.11.2015 a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2011, č. j. 3 As 4/2014-151.

Žalobce dále namítal, že žalovaný rozhodl o době setrvání v zařízení pro zajištění cizinců nepřipadně automatickým způsobem, zjevně neindividualizovaným. Poukázal na závěry v rozsudcích Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 20/2015-45, č. j. 3 Azs 24/2013-42 a vyslovil názor, že úvahy, jimiž žalovaný odůvodnil konkrétní dobu setrvání

v zařízení pro zajištění cizinců, tj. 110 dnů, jsou očividně zcela obecné a nepřizpůsobené individuální situaci žalobce. Konstatoval, že žalovaný argumentuje standardní 90 denní dobou řízení o mezinárodní ochraně, 15 denní lhůtou k podání žaloby a 5 dny k doručení dokumentů v rámci soudního řízení. Již tato argumentace je dle žalobce nepřijatelná, jelikož předjímá budoucí kroky žalobce, kalkuluje s podáním žaloby proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně a zcela nepochopitelně „ukončuje“ dobu setrvání v zařízení o zajištění cizinců okamžikem, kdy v poslední možnou chvíli, podaná žaloba dojde soudu a přivodí odkladný účinek aniž by pro takový výpočet byl dán jakýkoliv logický důvod, což je zřejmé zvláště vzhledem k tomu, že stejně jako žalovaný nepočítá s tím, že by do potřebné lhůty započtl i dobu po podání žaloby, neexistuje logický důvod, aby do této lhůty byla započtena doba, již lze k podání žaloby využít. Dle žalobce ve skutečnosti žalovaný svým výpočtem, do něž zahrnuje i dobu pro podání žaloby, fakticky přiznává, že dle jeho názoru bude cizinec propuštěn po uplynutí doby, po kterou bylo možné prodlužovat povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, dříve než odpadne odkladný účinek žaloby. Pokud by tedy mělo být účelem tohoto omezení osobní svobody cizince zajištění toho, aby respektoval pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o své žádosti o mezinárodní ochranu, žalovaný svým výpočtem doby zajištění přiznal, že tento účel je fakticky nedosažitelný, protože cizinec bude s nejvyšší pravděpodobností propuštěn po uplynutí 120 denní lhůty, po níž je možné jeho setrvání v zajištění pro zajištění cizinců prodlužovat a eventuálně nebude ochoten poskytnout součinnost k dobrovolnému vycestování z České republiky.

Odůvodnění doby, po níž je povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců dle názoru žalobce zcela postrádá jakýkoliv vztah k jeho individuálnímu případu. Odůvodnění založené na informacích o standardním trvání řízení o mezinárodní ochraně a následného soudního přezkumu je fakticky odůvodněním tautologickým, jelikož říká ve skutečnosti pouze to, že žalobce bude zadržen po dobu, po kterou to půjde, případně po dobu kratší, zcela bez ohledu na to, z jakých individuálních důvodů – jimiž by mohla být specifika věci, opakovaně podaná žádost o mezinárodní ochranu, zjevně bezdůvodná žádost apod.

Žalobce poukázal na to, že vzhledem k délce doby, po níž může být cizinec nucen k setrvání v zařízení pro zajištění cizinců, a délce doby, po kterou trvá eventuální odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně, je zřejmé, že samotný institut setrvání v zajišťovacím zařízení podle § 46a azylového zákona, nemůže zabezpečit to, že cizinec bude v takovém zařízení v době, kdy již odpadne odkladný účinek jeho žaloby. Pokud by měl být žalobce zajištěn z toho důvodu, že hrozí, že po neúspěšném řízení o udělení mezinárodní ochrany, se bude vyhýbat vycestování z České republiky, předmětný institut by z důvodu neexistence dostatečných zákonných lhůt pro předmětná správní a soudní řízení byl nepoužitelný, a proto nezákonný, pokud by žalobcův pobyt na svobodě představoval závažnější nebezpečí, než je nelegální pobyt na území České republiky po rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, musela by tato skutečnost být v žalobou napadeném rozhodnutí rozvedena. Vzhledem k tomu, že tomu tak není, je zřejmé, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že žalobce přicestoval do České republiky v červenci 2007 a prokázal se cestovním dokladem a vízem za účelem podnikání. Pobyt měl povolen na základě dlouhodobého pobytu s platností do 3.6.2013, ale další pobyt si zde nezajistil. Jelikož zde pobýval

neoprávněně, bylo mu dne 23.2.2012 uděleno správní vyhoštění na dobu 1 roku a byla mu výjezdním příkazem stanovena lhůta pro vycestování v délce 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Toto však žalobce nerespektoval a pobýval zde i nadále neoprávněně. Dále bylo zjištěno, že jelikož se zde opakovaně zdržoval neoprávněně, bylo mu dne 19.9.2013 uděleno podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, správní vyhoštění, neboť mařil výkon úředního rozhodnutí. Správní vyhoštění bylo uděleno na dobu 2 let a byla mu stanovena lhůta pro vycestování v délce 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, které bylo dne 22.1.2014 zamítnuto. Proti rozhodnutí správního orgánu podal žalobce žalobu, kterou Městský soud v Praze zamítl. Proti rozhodnutí Městského soudu v Praze podal žalobce kasační stížnost, která byla Nejvyšším správním soudem dne 4.9.2014 zamítnuta a rozsudek nabyt právní moci 9.9.2014. Na základě těchto informací bylo tedy konstatováno, že žalobce se na území České republiky od 25.9.2014 nachází neoprávněně a tímto opětovně mařil výkon úředního rozhodnutí.

Dne 20.11.2015 byl žalobce znovu zadržen policejními orgány České republiky, neboť na území pobýval opakovaně bez platného povolení k pobytu či víza. 21.11.2015 s ním byl sepsán za přítomnosti tlumočnicka protokol, v němž uvedl, že cestovní doklad nevlastní od roku 2012, ale nepodnikl žádné kroky, aby si zajistil nový nebo alespoň náhradní doklad. Dále uvedl, že je svobodný, bezdětný, na území České republiky se nenacházejí žádné osoby jemu blízké ani zde nemá žádné kulturní ani sociální vazby. Ve Vietnamu žijí jeho rodiče a sourozenci, přičemž jej zde částečně finančně podporují. Také si zde přivydělával příležitostnými pracemi, přičemž si byl vědom, že k této činnosti nevlastnil žádné oprávnění. Pobýval zde na různých místech, ale neměl nikde hlášenou trvalou adresu. V závěru uvedl, že v případě vycestování a návratu do Vietnamu mu nic nehrozí a byl by se tam schopen o sebe postarat. Jako jedinou překážku svého vycestování zmínil pouze muže, kterému zde pomáhal.

Žalovaný dále uvedl, že dne 27.11.2015 žalobce projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu na území České republiky a dne 30.11.2015 s ním bylo zahájeno řízení ve věci mezinárodní ochrany. V žádosti o mezinárodní ochranu tvrdil, že z Vietnamu vycestoval 20.7.2007 a cílem jeho cesty do České republiky byla snaha vydělat si zde finanční prostředky. Za dobu svého pobytu ve Vietnamu nebyl členem žádné politické strany ani nebyl v tomto směru aktivní. Důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že zde má přítelkyni, se kterou by zde chtěl založit rodinu a společně zde žít. V případě návratu do Vietnamu se obává věřitelů, od kterých si vypůjčil finance k zajištění cesty do zahraničí. Ohledně přítelkyně sdělil, že se znají asi 1 rok, ale nesdílejí společnou domácnost a scházejí se několikrát do týdne. Seznámili se prostřednictvím její matky, která je jeho kamarádkou. K důvodu, proč o tomto vztahu nehovořil v průběhu řízení o správním vyhoštění, sdělil, že takový dotaz mu nebyl položen, proto se k tomu ani nevyjadřoval. Je zdravý a netrpí žádnou vážnou nemocí.

Žalovaný konstatoval, že z výše uvedeného je zřejmé, že v listopadu roku 2015 při zadržení policejními orgány (nikoli před rokem při správním vyhoštění, jak namítá v žalobě) neměl žalobce na území České republiky příbuzné, známé, blízké či družku. Pokud by tomu tak skutečně bylo, tak by to uvedl, což neučinil. Zmínil se o tom zcela účelově až při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný současně

poznamenal, že i tehdy ovšem hovořil o tom, že se s přítelkyní znají rok, ale nesdílejí společnou domácnost, což dle žalovaného jasně družský vztah nedokládá, neboť dle definice druh, družka se jedná o osoby odlišného pohlaví, které spolu dlouhodobě žijí a společně uhrazují náklady na bydlení. Tvzení žalovaného o nevěrohodnosti trvalých vazeb žalobce na území České republiky je tak nutno považovat za oprávněné.

Za tohoto stavu, kdy pobýval na území České republiky, opakovaně nerespektoval rozhodnutí cizinecké policie o jeho povinnosti vycestovat z území České republiky dané rozhodnutím o jeho správním vyhoštění, pobýval zde bez cestovního dokladu, platného víza či oprávnění k pobytu, opakovaně mu byly vydávány výjezdní příkazy k vycestování z České republiky, které ani v jednom případě nerespektoval a z území České republiky nevycestoval, má žalovaný tudíž za prokázané, že propuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení svobody žalobce by mohlo ohrozit veřejný pořádek v České republice, neboť u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující nerespektování právního řádu České republiky a pokynů jednotlivých policejních či správních orgánů. Osoba, která nerespektuje povinnosti jí uložené, neskýtá záruku, že bude i nadále spolupracovat s policejními i dalšími správními orgány a vzbuzuje důvodnou obavu, že se na území České republiky může skrývat a nadále mařit výkon úředního rozhodnutí. Odkaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 44 A 76/2015 žalovaný proto považoval za nepřipadný. Žalovaný uzavřel, že zcela po právu shledal naplnění podmínek stanovených § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Žalovaný dále k námitkám žalobce uvedl, že se rozhodl přistoupit k zajištění žalobce na maximální dobu 110 dnů, neboť správní řízení o žádosti o mezinárodní ochranu bude vyřízeno v zákonem stanovené lhůtě 90 dnů, podaná žaloba proti tomuto rozhodnutí má ze zákona odkladný účinek a žalobce má ze zákona právo pobývat v České republice po dobu soudního řízení o této žalobě. Proto zcela po právu rozhodl, že vzhledem k výše uvedenému je žalobce i nadále povinen setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách, maximálně však do 15.3.2016.

Dle názoru žalovaného žalobou napadené rozhodnutí splňuje požadavky na ně kladené § 68 správního řádu.

Žalovaný dále poznamenal, že nejednal v rozporu ani s doporučením UNHCR o zajištění, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a ani s existující judikaturou správních soudů.

Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního bez jednání, neboť žalobce se nařízení jednání nedomáhal a žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasil.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy ze dne 19.9.2013 č. j. KRPA-352271-17/ČJ-2013-000022 bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb. a podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 téhož zákona, o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších

předpisů uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce dvou roků. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států na území Evropské unie byla stanovena v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně podle § 118 odst. zákona č. 326/1999 Sb. byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Správní orgán zjistil, že žalobce přicestoval letecky z Vietnamu do České republiky v červenci 2007. Přicestoval s platným cestovním pasem s platností od 8.2.2006 do 8.2.2011 a platným vízem za účelem podnikání. Poslední povolený pobyt měl na území na základě dlouhodobého pobytu, vízový štítek č. X s platností od 4.6.2008 do 3.6.2010. Další pobyt si cizinec v České republice neprodloužil. Protože nevycestoval z území České republiky, nelegalizoval si pobyt, bylo mu dne 23.2.2012 vydáno OPKPE Praha správní vyhoštění na dobu 1 roku dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., stanovena doba k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, vydán výjezdní příkaz s platností od 23.2.2012 do 30.3.2012. Uvedené řízení bylo vedeno pod č. j. KRPA-24648/ČJ-2012-000022. Správní vyhoštění bylo žalobci vydáno proto, že pobýval na území České republiky od 9.2.2011 do 23.2.2012 bez cestovního dokladu a od 4.6.2010 do 23.2.2012 bez platného víza. Správní orgán konstatoval, že žalobce nevycestoval z území do 30.3.2012, opakovaně porušil právní předpis tím, že stále pobýval na území bez cestovního dokladu a víza od 31.3.2012 do 18.9.2013. Ze správního spisu dále vyplývá, že proti uvedenému rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství Policie hl. města Prahy, odboru cizinecké policie ze dne 19.9.2013, č. j. KRPA-352271-17/ČJ-2013-000022 podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím Policie ČR, Ředitelstvím služby Cizinecké policie ze dne 22.1.2014, č. j. CPR-13628-3/ČJ-2013-930310-V242 zamítnuto. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce správní žalobou, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 2.4.2014, č. j. 2 A 3/2014-39 zamítnuta a stejně tak byla zamítnuta i kasační stížnost žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2.4.2014, č. j. 2 A 3/2014-39. Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 4.9.2014, č. j. 3 Azs 97/2014-39, který nabyl právní moci 9.9.2014. Podle obsahu správního spisu žalobce byl opětovně zadržen 20.11.2015, kdy na výzvu Policie ČR k prokázání totožnosti nepředložil žádný doklad totožnosti. Policie ČR šetřením v dostupných evidencích zjistila, že žalobce pobývá na území České republiky bez platného cestovního dokladu, víza a v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 19.9.2013 pod č. j. KRPA-352271-17/ČJ-2013-000022. Rozhodnutím ze dne 21.11.2015, které téhož dne žalobce převzal za přítomnosti tlumočníka z jazyka vietnamského, Policie ČR, Krajské ředitelství hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, vydal rozhodnutí s tím, že podle § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 326/1999 Sb. se žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění a doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění uvedeného rozhodnutí správní orgán kromě jiného konstatoval, že poté, co byla kasační stížnost proti označenému rozsudku Městského soudu v Praze rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2014 pod č. j. 3 Azs 97/2014-39 zamítnuta, rozsudek nabyl právní moci 9.9.2014, pokračoval běh lhůty k vycestování od 10.9.2014 s tím, že 30 denní lhůta uplynula dne 24.9.2014 a od 25.9.2014 žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně a v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění. Nerespektoval tak uložené správní vyhoštění, nevycestoval v době stanovené uvedeným rozhodnutím, mařil a ztěžoval jeho výkon a tím naplnil podmínky § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona o pobytu cizinců.

S žalobcem byl sepsán dne 21.11.2015 za přítomnosti tlumočníka do jazyka vietnamského protokol o podání vysvětlení, ve kterém uvedl, že mu v roce 2012 bylo uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění, ve stanovenou dobu však nevycestoval. Následně mu bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let. Odvolání proti rozhodnutí bylo zamítnuto, o čemž byl informován svým zástupcem, taktéž o tom, že podal žalobu k soudu, a že věc byla řešena i Nejvyšším správním soudem. Od zástupce se dověděl, že vše bylo zamítnuto. Cestovní doklad nemá od roku 2010, přičemž nepodnikl žádné kroky k vyřízení nového cestovního dokladu. Je svobodný, bezdětný. Na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky. Na území Vietnamu má rodiče a sourozence. V České republice taktéž nemá žádný majetek, nemá zde navázané žádné kulturní, sociální či ekonomické vazby. V České republice bydlí stále na různých místech a doručovací adresu nemá. V domovské zemi mu nic nehrozí a byl by schopen se ve Vietnamu o sebe postarat. Jako překážku k vycestování pouze uvedl muže, kterému v České republice vypomáhá.

Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 27.11.2015 projevil žalobce úmysl požádat o mezinárodní ochranu na území České republiky. Dne 30.11.2015 v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že z Vietnamu odcestoval 20.7.2007, protože si chtěl v České republice vydělat nějaké peníze. Jiné důvody k odjezdu neměl, nebyl ani politicky činný. Nevlastní žádný cestovní doklad, ten ztratil asi v roce 2010. Nemá ani žádný jiný doklad totožnosti. Na otázku, z jakých důvodů žádá o udělení mezinárodní ochrany, žalobce odpověděl, že chce v České republice žít se svou českou přítelkyní a založit s ní rodinu a společně žít v České republice. Jiné důvody nemá. Obává se svých věřitelů ve Vietnamu, od kterých si vypůjčil peníze na cestu do České republiky. S přítelkyní se zná asi 1 rok. Nejprve znal její matku jako kamarádku, poté se seznámil s její dcerou. Na otázku, proč o své přítelkyni nehovořil v rámci řízení o správním vyhoštění, žalobce odpověděl, že na takové osobní otázky se jej neptali. Se svou přítelkyní se schází 3 až 4 krát do týdne, nežijí spolu ve společné domácnosti. Jeho zdravotní stav je dobrý.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 2.12.2015, č. j. OAM-184/LE-VL18-VL08-PS-2015 rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, povinen setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách až do vycestování, maximálně však do 15.3.2016.

Podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění k datu vydání napadeného rozhodnutí, Ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Jak bylo zjištěno ze správního spisu žalovaného, bylo žalobci rozhodnutím ze dne 23.2.2012, č. j. KRPA-24648/ČJ-2012-000022 vydáno Policií ČR správní vyhoštění

na dobu 1 roku dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., doba k vycestování byla stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí a byl vydán výjezdní příkaz č. X s platností od 23.2.2012 do 30.3.2012. Žalobce z území České republiky nevycestoval a nadále na území pobýval neoprávněně. Dne 19.9.2013 mu bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb. a podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 téhož zákona o pobytu cizinců na území České republiky uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nebylo umožněno vstoupit na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce dvou roků. Z uvedeného rozhodnutí plyne, že žalobce pobýval na území České republiky bez víza od 31.3.2012 do 18.9.2013, ač k tomu nebyl oprávněn, nevycestoval z území v době stanovené výjezdním příkazem č. X, tj. do 30.3.2012, po celou dobu neoprávněného pobytu neměl žádnou snahu legalizovat si svůj další pobyt na území České republiky a porušil tak povinnosti pobývat na území pouze s cestovním dokladem a platným oprávněním k pobytu. Rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 19.9.2013 žalobce napadl odvoláním, následně podal žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl a kasační stížnost proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 2.4.2014, č. j. 2 A 3/2014-39 byla zamítnuta a rozhodnutí nabylo právní moci 9.9.2014. Uvedené pravomocné rozhodnutí však žalobce opětovně nerespektoval. Krajský soud konstatuje, že nelegální pobyt je nepochybně narušením veřejného pořádku, avšak sám o sobě není důvodem pro to, aby byl považován za intenzivní závažné ohrožení některého ze závažných zájmů společnosti. V daném případě je však nutno vyjít z toho, že žalobci již za nelegální pobyt bylo uloženo správní vyhoštění opakovaně, jak výše uvedeno, tato rozhodnutí a výjezdní příkaz žalobce doposud nerespektoval či spíše ignoroval, v čemž je nutno spatřovat ono narušení veřejného pořádku ve smyslu citovaného § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu. V rozhodnutí ze dne 30.9.2015, č. j. 1 Azs 193/2015-29 Nejvyšší správní soud konstatoval, že veřejným pořádkem lze rozumět také stav, kdy jsou dodržovány právní normy či další pravidla společenského chování, s jejichž dodržováním většina společností souhlasí, a souhlasí i s tím, aby jejich porušení bylo sankcionováno. Každý člen zdejší společnosti si je vědom toho, že porušením rozhodnutí správního orgánu nebo soudu anebo porušením právních norem se vystavuje nebezpečí postihu, konec citace. Vztaheno na projednávanou věc, jestliže se žalobce zdržoval nadále na území České republiky v době, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění byla pravomocná a tedy i vykonatelná, jednal tak v rozporu s vůlí správního orgánu a tím narušil veřejný pořádek. Popsané jednání žalobce je projevem jeho lhostejnosti k právnímu řádu České republiky. Lze tak učinit závěr, že setrvání cizince na území České republiky poté, co se stalo vykonatelným rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, je nepochybně skutečností, která odůvodňuje závěr o existenci důvodné obavy, že dojde i v budoucnu k narušení veřejného pořádku. Nelze pominout tu podstatnou skutečnost, že nerespektování rozhodnutí o uložení správního vyhoštění je úmyslným jednáním, vykazujícím skutkovou podstatu trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 337 trestního zákoníku. V rozsudku ze dne 27.11.2014, č. j. 7 Azs 193/2014-44 Nejvyšší správní soud uvedl, že v případech, kdy má intenzita porušování právního řádu trestněprávní dimenzi, je zcela mimo pochybnost, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Krajský soud uzavírá, že na základě popsaných skutečností se lze důvodně domnívat, že žalobce nebude respektovat ani další příkazy či zákazy správních orgánů.

Krajský soud neshledává důvodnou ani námitku žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného v otázce vyhodnocení eventuálního zásahu do rodinného života žalobce chráněného článkem 8 Úmluvy. Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní

ochrany jako důvod, proč odmítá vycestovat z území České republiky, uvedl, že má přítelkyni asi 1 rok, s níž chce založit rodinu a žít na území České republiky. Současně vypověděl, že s dotyčnou ženou nesdílí společnou domácnost. Krajský soud má za to, že z rozhodnutí žalovaného vyplývají důvody, které jej vedly k závěru o neexistenci rodinných či na úroveň jim daných vazeb. V daném případě žalobce až v žalobě tvrdí, že se má jednat o družku (nikoli jen přítelkyni). V daném případě žalovaný akcentoval tu skutečnost, že v rámci řízení ve věci uložení správního vyhoštění žalobce výslovně na dotaz správního orgánu uvedl, a to dne 21.11.2015, čili již v době, kdy údajně měl mít přítelkyni (v žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 30.11.2015 tvrdil, že přítelkyni má 1 rok), že v České republice nemá žádné rodinné příslušníky, je svobodný a bezdětný, nemá zde navázané žádné kulturní, sociální či ekonomické vazby, a jako jedinou překážku k vycestování pouze uvedl muže, kterému v České republice vypomáhá. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného o osobě blízké – přítelkyni, kterýžto vztah měl trvat již v době, kdy probíhalo řízení o správním vyhoštění, ovšem žalobce nic o existenci vztahu s osobou blízkou – přítelkyní, s níž hodlá založit rodinu, neuvedl. Následně pak v rámci žádosti o mezinárodní ochranu ani důvěryhodným logickým způsobem nevysvětlil, proč tuto významnou okolnost neuvedl již dříve, a proč naopak tvrdil, že žádné vazby v České republice nemá, a že jedinou překážkou k vycestování je jakýsi muž, kterému v České republice vypomáhá. Jestliže žalovaný na uvedené rozpory v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal a vysvětlil, proč postup žalobce považuje za naprosto nedůvěryhodný a účelově uváděný s cílem přesvědčit správní orgán o jeho trvalých vazbách na území České republiky, jsou jeho závěry v tomto směru plně přezkoumatelné. K tomu soud dodává, že ve správních řízeních, ať už podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky či zákona o azylu, jsou rozhodnutí především závislá na informacích účastníků řízení, o jejichž právech a povinnostech je rozhodováno a je proto v zájmu samotných účastníků řízení, aby uváděli informace pravdivé, neboť to má svůj obraz v hodnocení jejich věrohodnosti.

Krajský soud nesouhlasí ani s námitkou žalobce, které se týkají stanovení maximální délky ukládané povinnosti. Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu Ministerstvo vnitra rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Soud považuje za nesporné, že na žalobce nedopadá žádná z výjimek obsažených v tomto ustanovení, není ani nezletilou osobou bez doprovodu, rodičem nebo rodinou s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osobou s vážným zdravotním postižením, těhotnou ženou ani osobou, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. V daném případě žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o azylu a žalobou napadeným rozhodnutím uložil žalobci setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a to z důvodu možného nebezpečí pro veřejný pořádek. K omezení osobní svobody žalobce tedy došlo v režimu zákona o azylu. Určení konkrétní délky povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podléhá správnímu uvážení žalovaného. V rozhodnutí č. j. 3 Azs 24/2013-42 ze dne 5.3.2014 Nejvyšší správní soud konstatoval, že ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu dává možnost omezit žadatele o mezinárodní ochranu na svobodě na dobu do vycestování, maximálně po dobu 120 dnů. Z jazykového výkladu daného ustanovení lze dovodit, že správní orgán má možnost správního uvážení, aby

v jednotlivých případech stanovil dobu kratší. Takové rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda nepřekročil meze správního uvážení nebo správní uvážení nezneužil, konec citace. V daném případě žalovaný rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců po dobu 110 dnů. Úvahy žalovaného o délce doby, po kterou je žalobce povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v rozsahu 110 dnů plynou z kontextu žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný přihlédl k nelegálnímu pobytu, vědomému a svévolnému porušování právního řádu České republiky, předchozímu uložení správních vyhoštění, osobním poměrům žalobce a jeho celkové životní situaci. Žalovaný současně vycházel přitom z předpokládané délky řízení ve věci mezinárodní ochrany 90 dnů, připočetl dobu potřebnou pro případné podání žaloby – 15 dnů a přiměřenou dobu potřebnou pro doručování v soudním řízení – 5 dnů. Tomuto postupu nelze nic vytknout. Délka zajištění je tedy v napadeném rozhodnutí opodstatněná, dostatečně, řádně a srozumitelně odůvodněna.

Krajský soud po provedeném řízení žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

O odměně ustanovenému zástupci žalobce bude rozhodnuto samostatným usnesením.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 26.1.2016

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně